

Camila ÇİÇƏK

OĞURU

Hekayə

Aidə rəfiqəsi Rimanın ad günündə idi. Çox da böyük olmayan məclisdə ailənin yaxınları, iş yoldaşları, iştirak edirdilər. Yeyib-icir, musiqi dinləyir, rəqs edirdilər. Axşam arxada qalır, artıq gecə düşürdü.

Aidə saata baxdı. Yaxınlaşıb Rimanın qulağına pıçıldadı.

- İcazə versən mən tərpenərdim. Bilirsən ki, uzaqda yaşayıram.

Rima ayağa qalxaraq gəldiyinə, iştirak etdiyinə görə təşəkkür etdi və onu birinci mərtəbəyə qə-dər ötürdü.

Aidə yaxınlıqdakı dayanacağına gələn kimi gedəcəyi marşrut avtobusu qarşısında dayandı. Gecə olduğundan avtobusda adam az idi. İş-güc adamları çoxdan çəkilib evlərinə getmişdilər. Yaşadığı yerə çatanda dayanacağıda avtobusdan düşdü. Orada da bir kişi başını əlləri arasına alıb büzülmüşdü. Aidə evinə doğru addımladı. Dayanacağıdan iyirmi-otuz adım aralanmışdı ki, qəflətən ağacların arasından iki oğlan çıxıb onun üstünə cumdu. Biri əlində bıçaq tutmuşdu. O biri boğuc səslə:

- Çantanı ver, - dedi və Aidəyə bir şapalaq vurdu. Qız səndirliyəb yığıldı. Əlində bıçaq olan, məqamdan istifadə edərək, onun çiyindən aşır-dığı çantanın qayışını kəsdi. Aidə bərkədən qışqır-dı: - Kömək edin!

Bir anda haradansa peyda olan adam haraya çatıb, bir neçə zərbə ilə soyğunçuları yerə sərdi. Qollarından tutub, qaldırmaq istəyəndə, Aidə ayağa qalxa bilmədi. Adamın başının qıza qarış-masından istifadə edən soyğunçular qaçıb aradan çıxdılar.

- Siz nə oldu? Yoxsa yıxılanda ayağınız sını-dı - deyən adam əlləri ilə Aidənin dümağ baldır-ını sığalladı.

- Yəqin ayağım dabanımdan burxuldu. Dik-daban ayaqqabı yıxılmağıma səbəb oldu.

Adam var gücü ilə Aidəni ayağa qaldırdı. Onun taqəti yox idi.

- İcazə verin, qolunuza girim, sizi evinizə qədər ötürürəm.

Aidə öz xilaskarına razılığını bildirdi. O, qıçı-nı çəkə-çəkə, ufuldaya-ufuldaya evinə çatdı. Hə-yət evində yaşayırdı. Evi ona rayonda yaşayan atası almışdı. Hələlik tək idi. On yaşlı qardaşı da böyüyəndə ali məkəbə qəbul olsa, onunla birlik-də yaşayacaqdı.

Ağacdən olan bir taylı iri qapını açmağa da bu xilaskar adam kömək elədi: - Daha özünüz gedə-bilərsiniz? - deyər soruşdu. Amma Aidə addımı-nı belə atmağı bacarmadı. Yenə xilaskarın kömə-

yi ilə qapı açıldı, evə daxil oldular. O, Aidəni ge-niş qonaq otağının divarı dibində olan qoltuqda oturtdu.

Əyilib ayaqqabılarını çıxartdı. Sınığı olub - ol-madığını yoxlamaq üçün qızın ayağını sağa-sola əydi. Aidə ayağının bərk ağrıdığını söylədi. Son-ra şkaflın siyirməsində bint-spirit olduğunu dedi. Xilaskar bint, spirt, qaçıq götürüb Aidənin ayağı-nın ağrıyan yerinə çəkdi və sarıdı. Qız bir az sa-kihlədi. Dönüb xilaskarına baxdı. Üzünü tük bas-mış, baxımsızlıqdan ovurduları çökəlmişdi. Qalın qaşları altındakı gözləri çox canlı idi. Özü də Ai-dədən cəmi bir neçə yaş böyük olardı.

Aidə mətbəxdə görünən termosu göstərib de-di:

- Zəhmət olmasa, stəkan-nəlbəkini, termosu götürün, çay içək.

Sanki adam onun qulluqçusu idi. Qızın hər sö-zünü yerinə yetirirdi. Çay içən zaman Aidə onun gözlərinin içinə baxdı:

- Məni xilas etdiniz, indi söyləyin görüm, siz kimsiniz? Haralısınız? Gecə vaxtı dayanacağıda nə edirdiniz? Naməlum adam əvvəlcə istədi heç nə demədən dönüb getsin. Amma bacarmadı. Axı, gedəsi bir yeri, bir kimsəsi yox idi. Bəs öz əli ilə məhv etdiyi həyatını bu gözəl xanıma necə söy-ləsin indi? Söyləsin ki, uşaqlıqdan yetim olmuş,

Çüzi göstərişlər verəndən sonra Aidə öz yataq otağına keçdi, qapını da arxadan bağladı. Səhər təzədən o, oyanıb qonaq otağına keçəndə Rasim qalxmış, üstünə ördüyü mələfəni qatlayıb balin-cın altına qoyub oturmuşdu. Aidənin ayağının ağ-rısı keçib getmişdi. Artıq sərbəst hərəkət ələyə bilirdi. O, Rasimə də, özünə də çay süzdü, səhər yeməyini yedilər.

Birlikdə evdən çıxıb, bir-birinə heç nə demə-dən avtobus dayanacağına gəldilər. Aidə avtobu-sa minib işə getdi. O, liseyde müəllim işləyirdi. Aldığı maaş özünü dolandırır.

Axşamüstü Aidə işdən evə qayıdanda gördü ki, Rasim qapının böyründə daşın üstündə oturub. Onlar bir-birinə baxdılar. Aidə dedi:

- Rasim, getməyə yer tapa bilmədin?

- Bəli, hara gedəcəyimi bilmədim. Sizin ki-mi mərhəmətli insanlar yoxa çıxıblar - dedi.

Aidə qapını açdı. Onlar içəri daxil oldular. Bu vəziyyəti anlamaq çox çətin idi. Onlar nə dost, nə sevgili, nə də qohum idilər. Yad bir kişinin subay xanımın yanına qalması nə dərəcədə düzgün olardı?! Sadəcə olaraq, Rasimin bir az xeyirxah-lığı onları birləşdirmişdi. Bu birlik bir neçə gün davam etdi. Aidə Rasimin kimsəsiz olduğunu bil-diği üçün qapının açarının birini ona verib dedi:

- Rasim qardaş, hələlik burda qal. Özünə iş tap, başına çarə qıl. Hər bir hərəkətin də öz həd-di var. "Qardaş" sözü Rasimi cıxılmaz vəziyyət-də qoydu. Demək, Aidənin ona etdiyi xeyirxahlıq mərhəmətdən başqa bir şey deyilmiş. O, apaydın demək istəyirdi ki, səndən mənə yar olmaz.

Günlərin birində Aidə işə getdi, Rasim evdə tək qaldı. Pəncərədən baxanda, qonşunun açıq aynasından içərini gördü. Diqqətlə baxıb, evdə adam olmadığını özü üçün tam olaraq aydınlaşdır-dı. Evdəkilər çıxıb iş-güc dalınca getmişdilər. İl-lərdən bəri adət etdiyi pis vərdişini tərgidə bil-məyən Rasim qeyri-ixtiyari həyətdən keçib, aşıq pəncərəyə yaxınlaşdı. Meymun kimi bir göz qır-pımında sıçrayıb içəri keçdi. Evdə axtarış edərək nə tapdısa bir çamadana yığıdı və cəld hərəkətlə Aidənin evinə qayıtdı. Heç nə olmamış kimi qap-pını bağlayıb, açarı qapının yanında cərgələnmiş ayaqqabıların birinin içinə, ayaqqabını da düz qap-pının girişinə qoydu və oradan uzaqlaşdı. Axşa-müstü işdən qayıdan Aidə giriş qapısının açıq ol-duğunu gördü. Düşündü ki, Rasim yəqin iş tap-mayıb, evə qayıdıb. İçəri qapıya çatanda qapının bağlı olması, illah da, qapının ağzına qoyulmuş çəkələk onu şübhələndirdi. Çəkələyi əlinə alıb yuxarı qaldiranda açar cingilti ilə yerə düşdü. De-məli, Rasim birdəfəlik getdi. Aidə üçün bunun elə bir əhəmiyyəti yox idi. Sadəcə, yaxşılığın əvəzinə yaxşılıq ələmişdi, vəssalam.

O, çay içib, hamama girdi. Hamamdan çıxan-da qulağına qışqır-bağır səsləri gəldi. Çox keçmə-dən polisler qonşunun evinə doluşdular. Sonra da çıxıb getdilər. Artıq bir neçə gün keçmişdi. Aidə kriminal xəbərlərə baxırdı. Aparıcı oğurluq edən-ləri təqdim edirdi. Birədən oğurların birini göstər-dilər. Aidə onu tanıdı. İki dəfə məhbus həyatı yaşayan Rasim üçüncü dəfə ilişdi. Gözlərinə inan-mayan Aidə düşdüğü vəziyyətdən ziyanlız qurtar-dığı üçün sevindi. Nə yaxşı ki, Rasimi bir kişi ki-mi sevməmişdi. Ona yalnız qardaş münasibəti bəsləmişdi. ...Bədbəxt insan! Gör özünü nə günə salıb! Görünür, oğurluğa vərdiş etdiyindən əməli-ni tərgidə bilmir. Yazıq... Yazıq...